

I ARA QUÈ, URBANITA?

Pedreira,
en terra de
naufragisDavid
Castillo

Escriptor

A la presentació del llibre guanyador del premi Carles Rahola, *Josep Pedreira, un editor en terra de naufragis* (Proa), de Mireia Sopena, ens vam reunir a l'Ateneu Barcelonès una multitud de poetes i catalanistes. Calia recordar el que va ser pare d'Els Llibres de L'Òssa Menor entre el 1949 i el 1963, és a dir, des dels anys infernals de la dictadura, en què era un anatema publicar en català. Discret i treballador, Pedreira va sacrificar la família, la salut i els diners per publicar escriptors que començaven o ressuscitaven, com ara Salvador Espriu i Pere Quart. No era el primer cop que Pedreira es jugava la vida.

L'anterior ocasió va ser combatent en primera línia dins la columna anarquista Roja i Negra, tot i ser un home de conviccions catalanistes que va militar al Front Nacional de Catalunya (FNC). Provenient d'una família gallega instal·lada a Sants, el jove Pedreira es va acostar de seguida a l'Escola de Belles Arts fins que la necessitat de defensar la llibertat al front es va fer ineludible. Allà va passar infinitat de penyalitats, que descriu amb talent a *Soldats catalans a la Roja i Negra (1936-1939)*, un volum de memòries que va passar desapercebut quan es va presentar pòstumament el 2003.

Les vicissituds a les batalles més cruentes a què van anar a petar els anarcosindicalistes, els morts i les dificultats per acostar-se les trinxeres enemigues per fer espionatge són descrits amb vigor i modernitat. Vaig llegir un fragment davant l'auditori Sagarra ple. Era l'últim capítol, una mena d'epíleg en què Pedreira evoca l'últim comandant de la columna, Esteve Serras, que es va arriscar salvant molts catòlics per ser finalment humiliat i exposat pels carrers de Granollers abans de ser afusellat al Camp de la Bóta. Igual que Pedreira, Esteve Serras va saber mantenir l'enteresa.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAVUI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La pujada de l'IVA

■ La ja anunciada pujada de l'IVA pel nou govern és, en definitiva, una nova retallada salarial que ens afecta a tots, encara que sempre uns més que altres, ja que hi ha qui podrà apujar-se la nòmina aquest 3%. Quan es posi en marxa, un 3% més de la cistella de la compra anirà a parar a les arques de l'Estat, però no ens enganyem, aquest no ingressarà un 3% més ja que disposarem dels mateixos diners i, per tant, no hi haurà una altra solució que comprar menys perquè les famílies puguem arribar a fi de mes. Segurament l'Estat ingressarà més, no podem deixar de comprar el pa o les sabates, però s'han acabat les poques alegries que ens quedaven, ja que els diners de què disposàvem per anar al cinema o comprar un llibre serà aspirat compra a compra pel nou IVA. No sóc un economista de prestigi però tinc clar que així no s'aconsegueix reactivar l'economia, ja que l'únic que aconseguirà és reduir, encara més, el ja malmès consum, i no estic parlant de vacances al Carib.

XAVIER LORDA I DONAT
Cornellà del Llobregat
(Baix Llobregat)

Augment de l'IVA,
sous i pensions

■ El Sr. Montoro justifica la pujada de l'IVA i el compara amb altres països on aquest impost es superior. Prou de tanta demagògia i pensi, Sr. Montoro (espero que sigui també conscient d'això), equipari igualment, com els altres països, els sous, les pensions, l'atur, etcètera. Sap vostè (espero que sí) la mitjana de les pensions, sap vostè quin és el sou mitjà a Europa? La mitjana de les pensions contributives a 1.7.2012 és de 829,57 € i la del SOVI és de 375,07 €, són aquestes les mitjanes europees, i a sobre volen

Agraïment a l'hospital
Joan XXIII de Tarragona

■ Divendres 22 de juny el meu pare, Joan Pocerull Juanpere, moria amb un mig somriure en una tranquil·la habitació de l'hospital Joan XXIII. Han sigut molt dies d'anar i venir, d'esperances, d'inquietud, de plors, però també de moments entranyables. Voldria agrair de tot cor la dedicació de tot el personal d'hematologia i a l'hospital de dia la seva qualitat humana. En tot moment van aconseguir transmetre-li serenitat, il·lusió, tranquil·litat i ganes de seguir vivint. No oblidaré mai com, quan la salut li ho permetia, esperava els àpats amb la il·lusió d'un infant, com qui espera la carta del millor dels restaurants. Com confiava en les vostres paraules, com guardava la vostra tendra mirada... Gràcies mil vegades per evitar-li sofriment, per permetre-li marxar amb dignitat, per fer-li el camí més dolç... Gràcies per la vostra actitud sempre alegre, per escoltar-lo, per compadir-lo i, en certa manera, per deixar-vos estimar una mica per ell. Tant de bo haguéssiu vist la grandesa que veia jo cada dia en ell, que haguéssiu sentit el seu amor desinteressat, la seva mirada innocent i clara. Aquest era el meu pare, un nen petit dintre d'un cos d'home, un ser de naturalesa bona, senzill, generós i agraït. Sé ben segur que ell us portava al cor i s'omplia d'orgull quan parlava de cadascun de vosaltres. Gràcies, gràcies per aquest regal d'amor.

FAMÍLIA POCORULL-TORRES. Reus (Baix Camp)

congelar-les. Informi, Sr. Montoro, la ciutadania que no arriba a finals de mes, per unes causes o d'altres, de les que vostès són els màxims responsables.

AGUSTÍ SOBERANO I CANET,
president del Partit dels
Pensionistes en Acció
Sant Cugat del Vallès
(Vallès Occidental)

Els inspectors
d'Hisenda es
rebel·len

■ Els inspectors d'Hisenda es rebel·len contra l'ampliació de l'amnistia fiscal, que permet als defraudadors regularitzar la seva situació pagant fins i tot menys del 10% del capital evadit per a exercicis prescrits. "Una mica de rebel·lió de tant en tant és bona cosa", deia el polític nord-americà Thomas Jefferson.

JOSEP ROBERT REIG
Barcelona

Gràcies als
funcionaris

■ En aquests moments que en Mas diu que els funcionaris són uns privilegiats (paraules d'en Mas) alhora que una part de la ciutadania creu que són uns ganduls que es passen el dia de compres, vull manifestar la meua queixa per la lentitud de l'administració, però el més gran agraïment als companys i companyes que van atendre telefònicament i presencialment, tant a Benestar Social com a l'Ajuntament de l'Hospitalet, i també als companys de FGC. Ells i elles (retallats i maltractats) no tenen cap culpa del retard d'aquest infame sistema ple d'inútils (i gens retallats) assessors. Ells i elles, en tot moment, em van atendre més enllà de la cortesia. Elles i ells varen

fer-me sentir bé quan els papers no acabaven d'arribar i els nervis dominaven la meua persona.

I no vull acabar sense un record dolorós per als professors (també retallats, maltractats) de la UAB que l'any que ve ja no hi seran. He après tant amb ells! És tant injust aquest govern que premia als rics i castiga als no rics!.. Els futurs estudiants potser no tindran la sort que jo he tingut. A tots vosaltres, que m'heu considerat persona i no com una insignificança, gràcies i molta sort.

LUIS ALBERTO PARERA
L'Hospitalet de Llobregat
(Barcelonès)

#vullpagar l'euro

■ Hi ha crítiques que des del meu punt de vista no tenen cap fonament. Aquesta és la sensació que tinc després de llegir algunes de les cartes publicades sobre el tema els darrers dies, on només veuen que és una vergonya de taxa, que incrementarà les desigualtats, o que el sistema informàtic no és bo, entre d'altres coses. No entenc com hi ha gent que no està disposada a pagar uns 13 euros de mitjana a l'any per la seva salut quan a la resta de països europeus els ciutadans paguen molt més. El Govern ha explicat al detall aquesta taxa i se sap perfectament que el que es recapta anirà per millorar el sistema. El tripartit, en canvi, durant molt de temps va malgastar molts diners a costa nostra i ara la moda és criticar les decisions assenyades i no el malgastament que ens ha portat aquí. Només demano que passi la moda del critiquem per criticar i que es valorin les decisions assenyades que fan prosperar Catalunya. Deixem de queixar-nos tant i mirem més per aquest país, que ningú ho farà per nosaltres.

JORDI RICART
Barcelona

EN
SÍSIFJordi
Soler